

Capitolul 14

Cuprinsul

Capitolul 14	1
Planurile oamenilor	1
Ungerea Domnului în casa lui Simon din Betania	2
Planul trădător al lui Iuda	3
Locul și pregătirile pentru Paște.....	4
Iuda este descoperit	6
Instituirea Cinei Domnului.....	7
Înștiințări pentru ucenici.....	9
Ghetsimani	10
Trădarea și arestarea Domnului.....	13
Interogatoriul înaintea marelui preot Caiafa	15
Tăgăduirea lui Petru	17

Capitolul 14 ne readuce la succesiunea evenimentelor din zilele Domnului înainte de răstignirea Sa. El ne descrie ultimele scene emoționante din viața Domnului pe pământ și ne arată cum, în apropierea Sa, sunt dezvăluite gândurile multor inimi. Începe cu planurile viclene ale conducătorilor poporului, arată dragostea impresionantă din inima Mariei, trădarea făcută de Iuda, dragostea Domnului pentru ucenicii Săi prin instituirea cinei de amintire, tăgăduirea lui Petru și, în cele din urmă, Domnul în grădina Ghetsimani și în fața sinedriului.

Planurile oamenilor

Marcu 14.1,2: Iar după două zile erau Paștele și Azimele; și preoții de seamă și cărturarii căutau cum să-L prindă prin viclenie și să-L omoare; pentru că spuneau: „Nu în sărbătoare, ca nu cumva să fie tulburare în popor”.

Cu două zile înainte de Paște, preoții cei mai de seamă și cărturarii s-au sfătuit cum L-ar putea ucide pe Domnul cu cea mai mare dibăcie ([Psalmul 64.2,5](#)). Deoarece se temeau de oameni, care experimentaseră efectele binecuvântate ale acțiunii Domnului în mijlocul lor, ei nu vor să-L ucidă în ziua de Paște, pentru a evita o răscoală.

Dar, în felul acesta, ei erau contrari gândurilor lui Dumnezeu. El hotărâse în planul Său cu mult timp înainte, ca Fiul Său să moară tocmai de Paște ca Miel divin de Paște, pentru ca El să devină împlinirea modelului. Astfel, vedem în acest capitol în mod deosebit cum, chiar și atunci când vrăjmășia omului și puterea lui satan ating punctul culminant, Dumnezeu ține toate lucrurile în mâna Sa. El are grijă să se întâmple doar ceea ce a hotărât El, și anume, exact când și cum vrea El ([Proverbele 19.21](#)).

Ungerea Domnului în casa lui Simon din Betania

Marcu 14.3-9: Și, când era în Betania, în casa lui Simon Leprosul, pe când stătea la masă, a venit o femeie având un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump; și, spărgând vasul de alabastru, a turnat mirul pe capul Lui. Și erau unii supărați în ei înșiși și spuneau: „Pentru ce s-a făcut această risipă de mir? Pentru că mirul acesta se putea vinde cu mai mult de trei sute de dinari și să se dea săracilor”; și vorbeau cu multă mânie împotriva ei. Dar Isus a spus: „Lăsați-o; de ce îi faceți supărare? Ea a făcut o lucrare bună față de Mine. Pentru că pe săraci întotdeauna îi aveți cu voi și, oricând vreți, le puteți face bine, dar pe Mine nu Mă aveți întotdeauna. Ea a făcut ce a putut: Mi-a uns trupul mai înainte pentru înmormântare. Și adevărat vă spun: oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va vorbi și despre ce a făcut femeia aceasta, spre amintirea ei”.

Scena, care ne este prezentată în aceste versete, este în mare contrast cu cea relatată anterior. Aici, în casa lui Simon leprosul, se dezvăluie o inimă plină de dragoste și de adorație față de Domnul. În timpul cinei, Maria, sora lui Lazăr și a Martei ([Ioan 12](#)), vine și Îl unge pe Domnul cu „*mir de nard curat, foarte scump*”. Această descriere deosebită a valorii mirului arată clar cât de prețios a fost acest act în ochii lui Dumnezeu. Căci Cuvântul lui Dumnezeu tratează astfel de onoruri cu mult mai multă prudență decât o facem noi adesea.

În acțiunea Mariei se arată toată aprecierea și afecțiunea care se aflau în inima ei pentru Domnul, dar și înțelegerea situației Domnului, care aici a depășit-o evident pe cea a ucenicilor. Ea nu a rostit niciun cuvânt, ci a acționat călăuzită de sentimentele de adorație din inima ei.

Maria a venit cu un flacon de alabastru plin cu untdelemn de ungere, care reprezenta revărsarea închinării ei. [Cântarea Cântărilor 1.3,12](#) arată clar despre ce vorbește untdelemnul de ungere și nardul: „Miresmele tale au un miros plăcut. Numele tău este o mireasmă vărsată; de aceea te iubesc fecioarele. ... În timp ce împăratul este la masa lui, nardul meu își răspândește mirosul.” Untdelemnul de ungere este gloria și frumusețea a ceea ce este Persoana Domnului pentru Tatăl. Nardul este ceea ce am înțeles din el (nardul meu) și aducem înaintea Lui în comuniune cu Tatăl (masa) pentru bucuria Lui (mireasma). Untdelemnul de ungere al Mariei valora mai mult de trei sute de dinari, adică aproximativ câștigul anual al unui muncitor cu ziua. Așadar, ea trebuie să fi economisit pentru el o perioadă lungă de timp, iar apoi a cumpărat și a păstrat untdelemnul de ungere pentru a-l da Domnului la momentul potrivit.

Aceasta este desigur o referire la modul în care și noi trebuie să ne ocupăm de Domnul și de lucrarea Sa în timpul săptămânii, pentru a strânge ceva, pe care apoi să îl putem „vărsa” personal, dar mai ales împreună duminică. Căci închinarea comună la Masa Domnului de duminică este rodul gândurilor adunate de fiecare individ în timpul săptămânii.

Dar acolo unde se manifestă închinarea, intră în scenă și vrăjmașul. Instigați de Iuda (compară cu [Ioan 12.4](#)), unii dintre ucenici devin *supărați* și *o atacă pe Maria*. Judecata lor asupra acțiunii Mariei este cumplită: „Pentru ce s-a făcut această risipă de mir?” Prețiosul untdelemn de ungere, pe care Maria l-a dat pentru Domnul, ei ar fi preferat să-l vândă și să-l dea săracilor. Asta nu ar fi fost o risipă pentru ei. Dar pentru că a fost dat pentru Domnul, ei l-au judecat ca fiind o risipă. Acest comportament conține un avertisment serios pentru noi. Și noi putem dezvolta mari activități de slujire a credincioșilor și necredincioșilor, dar să nu acordăm primul loc Domnului și închinării aduse Persoanei Sale. Aceste lucruri și, de asemenea, faptele bune față de săraci își au cu siguranță locul lor. Dar totul depinde de prioritățile din viața noastră.

Ucenicii erau preocupați de cei săraci, dar nu L-au recunoscut pe Cel care a devenit sărac (2 Corinteni 8.9), *atunci când Săracul* a umblat pe pământ aici (Psalmul 40.17; 41.1) și nu avea unde să-și pună capul (Luca 9.58). În schimb, au atacat-o pe Maria care, spre deosebire de ei, L-a recunoscut pe Domnul ca fiind „Cel sărac”.

Maria nu se apără. Nici în Luca 10.38-42 nu o făcuse. Ea își lasă cauza în mâinile Domnului, care îi ia imediat apărarea și îi aduce un omagiu extraordinar pentru acțiunea ei. Ceea ce făcuse ea era *o lucrare bună făcută Lui*. El Însuși fusese mobilul acțiunii ei, iar dragostea ei pentru El a determinat-o să dea acest prețios untdelemn exclusiv pentru El. „Ea a făcut *ce a putut*”. Nici mai mult, nici mai puțin - ci tot ceea ce a putut să facă (compară și cu Marcu 12.44c). „Ea a făcut” - acest lucru contrastează cu limbajul ucenicilor din versetul 5, care vorbeau despre ceea ce *s-ar fi putut face*. Se arată rezultatul unui act de credință, în opoziție cu raționamentul necredinței.

Sentimentele de tandrețe ale Mariei față de Domnul au determinat-o să unșă trupul Său în prealabil pentru înmormântare. Ea I-a arătat afecțiunea ei și I-a adus adorarea ei chiar înainte de cele mai profunde suferințe ale Sale. Acest lucru a fost atât de prețios pentru Domnul, încât El a dat promisiunea că gestul ei va fi menționat oriunde se va propovădui Evangelhia. Acest lucru arată legătura dintre Evangelhie și închinare. Evangelhia, în caracterul său cuprinzător, include, pe de o parte, „cuvântul crucii” pentru mântuirea celor pierduți, dar are și scopul de a face din păcătosul mântuit un adevărat adorator.

Planul trădător al lui Iuda

Marcu 14.10,11: Și Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece, a mers la preoții de seamă, ca să-L dea în mâinile lor. Și ei, când au auzit, s-au bucurat și au promis să-i dea bani; și el căuta cum să-L dea în mâinile lor la timp potrivit.

Aici se arată din nou un mare contrast față de evenimentele anterioare din casa lui Simon. Acolo era Maria, o femeie care avea o inimă plină de dragoste pentru Domnul; aici îl întâlnim pe Iuda, un om care a comis o trădare fără inimă împotriva Domnului. Maria I-a dat Domnului cu generozitate; Iuda i-a întrebat pe preoții de seamă: „Ce vreți să-mi dați?” (Matei 26.15).

Era „unul din cei doisprezece”, cel care s-a dus la preoții de seamă pentru a li-L preda pe Domnul său.

Ce trebuie să fi fost aceasta pentru Domnul! Atunci când citim Psalmul 41.9 sau Psalmul 55.12,13, ne dăm seama de sentimentele Domnului față de Iuda și ne dăm seama cum a suferit Domnul prin această trădare în drumul Său spre cruce.

Iuda Îl însoțise pe Domnul în imediata apropiere timp de mai bine de trei ani, Îi văzuse acțiunile și dragostea - și față de el - și totuși rămăsese indiferent și neimpresionat de aceasta.

Această indiferență față de Persoana Domnului și iubirea de bani din inima sa au dus la păcatul său teribil. Iubirea de bani a făcut din el un hoț (Ioan 12.6) și l-a împins până într-acolo încât L-a vândut pe Domnul pentru o plată de treizeci de arginți, prețul unui rob (Exodul 21.32). Dar, în același timp, el s-a vândut pe sine lui satan. De aici vedem ce unealtă teribilă este iubirea de bani în mâinile lui satan. Ea este „rădăcina tuturor relelor” (1 Timotei 6.10) și nu degeaba suntem avertizați împotriva ei, deoarece este un pericol pentru toți, bogați sau săraci.

Faptul că a fost „unul din cei doisprezece” ilustrează, de asemenea, cât de aproape poate fi un om de Domnul Isus în exterior, pentru ca apoi să se piardă, dacă nu există o relație și o renaștere autentică a inimii. Dar ne vorbește și nouă, arătându-ne că un credincios (chiar dacă Iuda nu era unul dintre ei) poate cădea în cele mai grave păcate, dacă nu este veghetor ([1 Petru 4.15](#)).

Iuda este și o imagine a părții necredincioase a poporului Israel în vremea când Domnul Isus era pe pământ. Mulțimea iudeilor Îl experimentase de-a lungul anilor pe Domnul și efectele benefice ale prezenței și acțiunilor Sale. Cu toate acestea, L-au respins și L-au dus la cruce. Asemănător lui Iuda, Absalom a acționat în Vechiul Testament, comițând trădare împotriva tatălui său David.

Locul și pregătirile pentru Paște

Marcu 14.12-16: Și, în cea dintâi zi a Azimelor, când jertfeau paștele, ucenicii Săi I-au spus: „Unde vrei să mergem și să pregătim, ca să mănânci paștele?” Și i-a trimis pe doi dintre ucenicii Săi și le-a spus: „Mergeți în cetate; și vă va întâmpina un om ducând un urcior cu apă; urmați-l. Și unde va intra el, spuneți stăpânului casei: «Învățătorul zice: Unde este camera Mea de oaspeți, în care să mănânc paștele cu ucenicii Mei?» Și el vă va arăta o cameră mare de sus, așternută gata; acolo pregătiți pentru noi”. Și ucenicii Săi au plecat și au ajuns în cetate și au găsit după cum le spusese El; și au pregătit paștele.

Aceste versete Îl fac mai întâi de toate măreț pe Domnul Isus. Ultimul Paște exemplar se apropie. El, care urma să devină adevăratul Miel de Paște, îi trimite pe doi dintre discipolii Săi să pregătească totul pentru această sărbătoare, pe care urma să o celebreze încă o dată cu discipolii Săi. Deși momentul celei mai profunde smerenii a Sa era aproape, aici vedem din nou gloria Sa divină, puterea și omnisciența Sa strălucind. El vede totul în fața ochilor Săi și le dă ucenicilor instrucțiuni clare pentru pregătiri. Totul se împlinește exact. Ucenicii găsesc exact așa cum le spusese El.

Ca aplicație, putem lua din aceste versete indicii importante cu privire la locul străngerii laolaltă conform gândurilor Sale, mai ales în ceea ce privește frângerea pâinii și vestirea morții Sale.

În primul rând, aflăm ceva despre dorința din inima unui credincios de a găsi acel loc (versetul 12). Apoi, vedem ce călăuze și instrumente ne dă Domnul pentru a ajunge în acest loc (versetul 13) și, în final, aflăm ce caracterizează acest loc (versetul 13-15).

Totul începe cu întrebarea importantă a ucenicilor: „*Unde vrei [Tu] să mergem?*”. Aceasta este întrebarea crucială, adresată aici la adresa potrivită. În ceea ce privește locul de adunare, *numai voința Domnului este decisivă*. Astăzi, acest lucru este adesea ignorat, oamenii preferă să întrebe: „Unde vreau *eu* să merg?”. Cât de bucuroasă este inima Domnului atunci când găsește din aceia care întreabă care este *voia* Lui în această privință și caută locul unde *El* este.

Întrebări asemănătoare găsim și în [Ioan 1.38](#) și în [Cântarea cântărilor 1.7](#). Dacă comparăm aceste pasaje cu versetele noastre, constatăm că Domnul nu dă nicăieri o adresă exactă. În loc să le spună locul concret, El le dă aici ucenicilor o instrucțiune, care la prima vedere pare oarecum interesantă: ei urmau să întâlnească un bărbat (un om) care ducea un urcior cu apă. Acest lucru era ceva deosebit, pentru că, în mod normal, sarcina de a aduce apă revenea femeilor. Aceasta era persoana, pe care ei trebuiau să o urmeze. Asta este tot ce le spune El. Acest lucru arată clar că este nevoie de un anumit exercițiu spiritual pentru ca noi să găsim locul în care Domnul vrea să fie în mijlocul nostru.

Dar pe drumul spre acel loc nu suntem lăsați singuri. În versetul 13 găsim călăuze, care vor să ne arate calea. Mai întâi, este *Domnul Însuși*, de care trebuie să ascultăm. EL îi trimite pe ucenici, pentru a ajunge în acel loc. Apoi îl avem pe *bărbatul* care duce *vasul cu apă*. Vedem în aceasta o imagine a *Duhului Sfânt* (compară cu [Ioan 16.13](#)), care folosește *Cuvântul lui Dumnezeu* (compară cu [Efeseni 5.26](#)) și ni-L lămurește, pentru a ne duce la locul potrivit. Domnul, Duhul Sfânt și Cuvântul - acestea sunt trei călăuze absolut sigure. Căci toți trei sunt „adevărul”, așa cum ne face cunoscut Evanghelia după Ioan. Domnul este „Adevărul” ([Ioan 14.6](#)), Duhul Sfânt este „Duhul Adevărului” ([Ioan 16.13](#)) și El folosește „Cuvântul Adevărului” ([Ioan 17.17](#)). Dacă urmăm aceste călăuze, urmăm, deci, adevărul. Și vom experimenta, asemenea ucenicilor, că vom găsi totul „după cum le spusese” (versetul 16). Așadar, depinde de noi să întrebăm care este voia Domnului, dar apoi și să o facem.

„Omul cu urciorul cu apă” îi va „întâmpina” pe ucenicii pe drum. Și aceasta este o experiență pe care o vom avea și noi dacă vrem să facem voia Domnului: „Tu întâmpini pe cel care se bucură să facă dreptate, pe cei care-și amintesc de Tine în căile Tale” ([Isaia 64.5](#)).

În versetele următoare, găsim apoi diferite puncte, care caracterizează locul de întâlnire conform gândurilor Domnului.

Mai întâi, se spune că ucenicii trebuiau să meargă în *cetate*. O cetate este un loc din această lume în care locuiesc oameni. La fel și noi ne adunăm în acest timp, în timp ce trăim aici pe pământ și trăim printre oameni. Atunci când vestim moartea Domnului la frângerea pâinii, o facem și înaintea oamenilor care ne înconjoară.

Apoi, ucenicii ar trebui să întrebe unde este *camera de oaspeți*. Aceasta este un loc cu caracter temporar; acolo ești conștient că ești un străin.

Ca și credincioși, „cetățenia noastră este în ceruri” ([Filipeni 3.20](#)). Aici, pe pământ, suntem „străini” și „fără cetățenie” ([1 Petru 2.11](#)). Dar aici cunoaștem o „cameră de oaspeți”, un loc în care Domnul ne invită. Acolo suntem adunați în Numele Său, iar El promite să fie în mijlocul nostru ([Matei 18.20](#)). Acolo vestim moartea Domnului „până vine El” ([1 Corinteni 11.26](#)). În afară de aceasta, ea este camera *Sa* de oaspeți. Acest loc Îi aparține doar Lui - nu nouă. El este Gazda, de la care totul în cadrul strănerilor laolaltă porcede și este dirijat în așa fel încât să fie pentru binecuvântarea și bunăstarea credincioșilor.

În continuare, se spune că ucenicilor li se va arăta o *cameră de sus* mare. Acest lucru vorbește despre faptul că în acest loc suntem „ridicați” deasupra împrejurărilor pământești. Acolo ni se permite să respirăm „aer ceresc”, deja pe pământ, și să ne bucurăm de părtășia cu El. Această cameră de sus se caracterizează prin faptul că este *mare*. Este un loc deschis în principiu tuturor copiilor lui Dumnezeu, chiar dacă, în practică, cu regret, nu mai putem fi uniți în actele de cult cu toți credincioșii. Dar baza pentru a ne reuni în acest loc este adevărul despre un „singur trup”, unitatea tuturor celor răscumpărați cu Domnul. În o pâine, care stă înaintea noastră, în timp ce vestim moartea Domnului, îi vedem pe toți credincioșii. Să nu uităm niciodată acest lucru.

Camera de sus era *așternută*. Acest lucru ne face să ne gândim la faptul că locul este caracterizat de liniște, pace și ordine, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Și arată, de asemenea, că, căutarea acestui loc va lua sfârșit într-o zi și că acolo ne vom bucura în liniște de relațiile noastre cerești.

În cele din urmă, Domnul spune că, camera de oaspeți va fi *gata*. Pentru noi, acest loc este gata încă din timpul de la [Faptele apostolilor 2](#), și pregătit prin Domnul. În acest loc nu este loc

pentru idei omenești, iar adevărul despre strângerea laolaltă în acest loc nu este supus schimbării.

Cât de recunoscători putem fi, pentru că cunoaștem acest loc, în care El vrea să se întâlnească cu ucenicii Săi (versetul 14) în această lume!

Care a fost experiența ucenicilor în acel moment? Versetul 16 o spune: „ucenicii Săi au plecat și au ajuns în cetate și au găsit după cum le spusese El.” Aceeași experiență o va avea și astăzi oricine dorește sincer să găsească acel loc și care este condus de Duhul lui Dumnezeu în ascultare de Biblie.

Iuda este descoperit

Marcu 14.17-21: Și, când s-a făcut seară, a venit cu cei doisprezece. Și, pe când stăteau ei la masă și mâncau, Isus a spus: „Adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va preda, cel care mănâncă împreună cu Mine”. Și au început să se întristeze și să-I spună unul câte unul: „Nu cumva sunt eu?” Dar El a răspuns și le-a zis: „Este unul din cei doisprezece, cel care înmoaie cu Mine în farfurie. Fiul Omului Se duce, în adevăr, după cum este scris despre El, dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! Bine era pentru omul acela dacă nu s-ar fi născut”.

Când s-a lăsat seara, Domnul vine cu cei doisprezece ucenici ai Săi pentru a sărbători împreună cu ei ultimul Paște din timpul vieții Sale pe pământ. În timpul mesei, Domnul le dezvăluie ucenicilor Săi ceea ce Îi frământă inima. El spune că unul dintre ei Îl va preda. Ne-am gândit deja, analizând versetul 10, ce durere trebuie să fi fost pentru Domnul că tocmai „unul din cei doisprezece” (versetele 10,20), „unul dintre voi” (versetul 18) Îl va trăda. El știa de la început că Iuda era un trădător ([Luca 6.16](#)) și totuși îl iubise și îl purtase cu o dragoste desăvârșită până în acel moment. Da, îl înconjurase atât de mult pe Iuda cu dragostea Sa, încât restul ucenicilor nu-l recunoscuseră până acum cine era el de fapt. De aceea sunt atât de șocați când Domnul le dezvăluie că unul dintre ei avea să-L predea.

Domnul l-ar fi putut dovedi pe Iuda într-o singură propoziție. Dar nu a făcut-o, pentru că dorea să obțină două lucruri în inimile ucenicilor:

Pe de o parte, voia ca ei să participe întrucâtva la modul în care El a trebuit să sufere în această chestiune; dar, pe de altă parte, voia și să le trezească conștiința.

El urmărește și astăzi aceste două obiective, atunci când trebuie să dezvăluie răul în mijlocul celor ai Săi.

El vrea ca noi să ne dăm seama de ceea ce Îi facem prin păcat și modul în care El este îndurerat prin aceasta. Dar El vrea să atingă și conștiințele noastre, ale tuturor, astfel încât să ne dăm seama că nimic bun nu locuiește în noi și că suntem capabili de tot răul, dacă nu suntem veghetori și nu-L lăsăm pe El să ne păzească.

Conștiințele ucenicilor au fost atinse. Ei știau că Domnul spunea întotdeauna adevărul, așa că, unul câte unul, au întrebat cu îngrijorare: „Nu cumva sunt eu?”. În inimile celor unsprezece ucenici nu mai exista siguranță de sine, ci doar neîncredere în ei înșiși. Dar cu Iuda, care pune și el această întrebare în [Matei 26.25](#), lucrurile stau altfel. Ne cutremurăm când vedem ce putere a avut diavolul asupra lui Iuda. Nu numai că a pus această întrebare ipocrită, dar și-a mai și băgat mâna în farfurie cu Domnul. Atât de aproape era el în exterior de Domnul și totuși atât de departe în interior.

Farfuria conținea o fiertură cu ierburi amare, în care se înmuiau bucatele la Paște. Această fiertură vorbește despre amărăciunea morții, pe care Domnul a trebuit să o sufere. Acest semn se afla aici, în fața lui Iuda, dar el a rămas neafectat de el și, de asemenea, de cuvintele grave ale Domnului.

Cuvintele Domnului din versetul 21 arată *planul lui Dumnezeu*, dar și *responsabilitatea omului*.

Domnul va fi dat la moarte ca Fiu al Omului, ca un Om adevărat, „după cum este scris despre El”. Tot Vechiul Testament Îi marcuse calea. Iar Domnul a mers pe această cale ca Om desăvârșit, deși știa exact, întrucât era în același timp Dumnezeu, ce avea să Îi aducă această cale. Atât de mare era dragostea Lui!

Dar această cale, conform planului lui Dumnezeu, nu a diminuat cu nimic responsabilitatea lui Iuda, „fiul pierzării” ([Ioan 17.12](#)). Cuvintele extrem de serioase ale Domnului adresate lui Iuda erau un ultim apel pentru salvarea sufletului său, dar Iuda nu și-a dat seama de acest lucru și, după ce a luat bucățița din mâna Domnului, a plecat în noapte, după cum consemnează Ioan. El - asemenea împăratului Faraon – „a lăsat să treacă timpul hotărât” și s-a pierdut ([Ieremia 46.17](#)).

Instituirea Cinei Domnului

Marcu 14.22-26: Și, pe când mâncau ei, Isus, luând pâine, binecuvântând, a frânt-o și le-a dat-o și a spus: „Luați, acesta este trupul Meu”. Și, luând paharul, mulțumind, le-a dat; și au băut toți din el. Și le-a spus: „Acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă pentru mulți. Adevărat vă spun că nicidecum nu voi mai bea din rodul viței, până în ziua aceea când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu”. Și, după ce au cântat o cântare de laudă, au ieșit spre Muntele Măslinilor.

Aceste versete ne înfățișează o scenă foarte impresionantă. Iuda a părăsit camera de sus. Domnul este la masă cu ucenicii Săi, luând împreună cu ei masa de Paște. Ce sentimente trebuie să-L fi mișcat! El știa exact că puțin mai târziu Își va da viața și va suferi cumplit. Dar, deodată, El ia pâinea, o binecuvântează (sau mulțumește), o frânge și o dă ucenicilor Săi cu cuvintele: „Luați, acesta este trupul Meu”, iar Luca adaugă cuvintele Domnului: „care se dă pentru voi”. La fel face și cu paharul.

Din [Luca 22.19](#) și din [1 Corinteni 11.24-26](#) aflăm că El le-a dat aceste semne spre amintirea și spre vestirea morții Sale. Câtă dragoste vorbește din cuvintele și din faptele Sale! Și cât de mult Îl bucură pe Domnul când Îi răspundem la dragostea Lui și împlinim solicitarea Sa și ne adunăm din inimă pentru a ne aminti de El, pentru a vesti moartea Sa.

El le dă ucenicilor aceste două semne simple - pâinea și vinul -, care sunt pline de semnificații profunde, după cum arată clar cuvintele Domnului.

În timp ce le dă ucenicilor pâinea, El spune: „Acesta este *trupul* Meu”. Când le înmânează paharul, El spune: „Acesta este *sângele* Meu”.

Așadar, *pâinea* este un simbol, o reprezentare simbolică a *trupului* Său, pe care l-a dat la moarte pentru noi. La fel, vinul este un simbol al *sânelui* Său, pe care l-a vărsat pe crucea de pe Golgota. Pâinea și vinul separate una de cealaltă vorbesc despre moarte. Dar ambele simboluri vorbesc în sine de asemenea despre moarte, atunci când ne gândim la procesul formării lor. Este

important să ne amintim că pâinea și vinul sunt doar simboluri, care nu se schimbă atunci când sunt mâncate respectiv băute.

În [1 Corinteni 10](#) și [11](#) găsim contextul doctrinar al Mesei Domnului și al Cinei Domnului. Acolo este confirmată semnificația simbolurilor. O altă semnificație a pâinii ne este arătată în [1 Corinteni 10.17](#). Pâinea este, de asemenea, o *imagine a unității minunate a tuturor copiilor lui Dumnezeu*, care a rezultat din lucrarea de la Golgota. Ea vorbește despre *un singur trup*, al cărui Cap glorificat în cer este acum Domnul Isus.

Sângele este întotdeauna asociat cu *noul legământ*, aici și în pasajele paralele. De aici s-ar putea trage concluzia că acest legământ este în legătură cu credincioșii din timpul harului. Însă, nu este așa.

Din [Ieremia 31.31-34](#) și din [Evrei 8.8-13](#) aflăm că noul legământ va fi încheiat cu Israel. A existat deja un legământ vechi, un prim legământ cu Israel (vezi [Exodul 24.3-8](#)). Acest legământ era un legământ cu două laturi între popor și Domnul. Era un legământ al faptelor. Se baza pe angajamentul voluntar al poporului Israel de a pune în practică toate cuvintele pe care le rostise Domnul. Acest legământ a fost pecetluit prin sânge. Cu toate acestea, sângele de acolo era un semn de moarte pentru oricine ar fi încălcat legământul.

Noul legământ este de o natură total diferită. Este un legământ unilateral, bazat doar pe Dumnezeu, și care nu cere nimic de la om. Sângele Domnului Isus, simbolizat prin pahar, este baza noului legământ. De aceea este numit aici și în celelalte relatări „*sângele legământului [nou]*”. Temelia acestui legământ a fost așadar pusă la Golgota, dar legământul în sine este încă viitor ([Ieremia 31.31,33](#)). El conține în esență trei lucruri:

1. Israel va deveni din nou poporul lui Dumnezeu, va trăi o renaștere ca națiune („Voi pune legea Mea înăuntrul lor ... Eu le voi fi Dumnezeu și ei Îmi vor fi popor” [[Ieremia 31.33](#)]).
2. Israel va ajunge din nou la cunoașterea Domnului („toți Mă vor cunoaște” [[Ieremia 31.34](#)]).
3. Israel va ajunge să savureze iertarea păcatelor („le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aminti de păcatul lor” [[Ieremia 31.34](#)]).

În ce relație stăm noi, creștinii, cu acest nou legământ? Ne savurăm aceste binecuvântări deja acum. Dar nu le savurăm în cadrul unei relații de legământ, ci ca niște copii, cu care Dumnezeu nu încheie un legământ. Binecuvântările noastre le depășesc cu mult pe cele ale noului legământ, dacă ne gândim doar la ceea ce ne este prezentat în [Efeseni 1](#).

Cina, pe care Domnul a instituit-o aici, a fost marcată de *mulțumire*. El a mulțumit înainte de a împărți pâinea și a mulțumit înainte de a da paharul ucenicilor.

Facem bine dacă urmăm îndeaproape acest model în întâlnirile noastre pentru frângerea pâinii. Fie în ceea ce privește ordinea acțiunilor, fie în ceea ce privește simplitatea care domină peste toate, dar și în ceea ce privește caracterul întâlnirii. Nu ne adunăm cu această ocazie pentru a aduce cererile noastre înaintea Domnului, ci pentru a-I mulțumi, pentru a-L lăuda și a-L glorifica prin cântări, pasaje biblice și rugăciuni. Ne adunăm pentru a vesti *moartea* Sa. *Moartea* Sa pe crucea de pe Golgota este centrul acestei întruniri. Și vestim împreună această moarte, prin faptul că *mâncăm din pâine și bem din pahar* ([1 Corinteni 11.26](#)).

Domnul anunță în versetul 25 că El Însuși nu va mai bea din rodul viței de vie - în sensul său natural - până când va face acest lucru din nou în Împărăția lui Dumnezeu. Moartea Sa a întrerupt relațiile Sale cu pământul și, din acest punct de vedere, a însemnat pentru El sfârșitul oricărei bucurii. În perioada de la moartea Sa și până la instaurarea Împărăției, El nu mai găsește nici bucurie și nici rod în poporul Său pământesc, Israel. Toate acestea se vor regăsi din nou doar în Împărăția viitoare.

„După ce au cântat o cântare de laudă, au ieșit spre Muntele Măslinilor”. Aceasta este o mărturie impresionantă a calmului interior și a puterii care L-a caracterizat pe Domnul în drumul Său spre cruce. Probabil că au cântat [Psalmii 115-118](#), așa numiții „Psalmi Hallel”. Cât de mult trebuie să-L fi mișcat pe Domnul când, de exemplu, în [Psalmul 118.27](#) se spune: „Legăți cu funii jertfa [de sărbătoare] până la coarnele altarului”. El știa exact cu ce avea să se confrunte, și totuși, în fața a tot ceea ce avea în față, a putut totuși să cânte asemenea laude!

Înștiințări pentru ucenici

Marcu 14.27-31: Și Isus i-le-a spus: „Toți vă veți poticni, pentru că este scris: «Voi bate păstorul, și oile se vor risipi». Dar, după învierea Mea, voi merge înaintea voastră în Galileea”. Iar Petru i-a spus: „Chiar dacă toți se vor poticni, totuși eu nu”. Și Isus i-a zis: „Adevărat îți spun că tu, astăzi, în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta de două ori cocoșul, Mă vei tăgădui de trei ori”. Dar el spunea cu mai multă tărie: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu Te voi tăgădui”. Și toți spuneau la fel.

Pe drumul spre Muntele Măslinilor, Domnul îi înștiințează pe ucenici ce vor însemna pentru ei orele care vor urma și răstignirea Sa. Aceștia se vor „poticni” de El, pentru că ei nu pot înțelege de ce Învățătorul lor va fi tratat astfel și de ce Dumnezeu va permite acest lucru.

Domnul citează apoi un pasaj din [Zaharia 13.7](#) și anunță că „Păstorul va fi lovit” și că „oile se vor risipi”.

Urma să se întâmple ceva care va însemna o mare schimbare pentru ucenici în slujirea și umblarea lor practică. Până acum fuseseră feriți de orice în anii de slujire împreună cu Domnul. Odată cu capturarea și moartea Domnului, acest lucru s-a schimbat. Ura, vrăjmășia și lepădarea totală, care aveau să se abată asupra Domnului, îi va afecta și pe ei și îi va face pe ei, oile, să fie împrăștiați. Astfel, vedem în versetul 50: „Și toți L-au părăsit și au fugit”. Au fugit de „puterea întunericului”, de vrăjmășia oamenilor.

Dar ce furtună s-a dezlănțuit mai întâi împotriva Domnului, când El, Păstorul, a fost lovit de Dumnezeu pe cruce în cele trei ore de întuneric. Ce fel de judecată a fost aceea, nu putem să ne dăm seama.

Chiar dacă efectele imediate ale crucii au dus la risipirea ucenicilor, totuși ne putem aminti de rezultatul glorios al lucrării de ispășire împlinite pe cruce. Această lucrare este baza juridică, pe care Domnul îi poate aduna acum pe ai Săi. El a murit pentru a-i aduna pe copiii lui Dumnezeu împrăștiați într-unul singur ([Ioan 11.52](#)) și pentru a aduna oile din turma iudaică și din națiuni într-o singură turmă ([Ioan 10.16](#)).

Chiar dacă ucenicii s-ar poticni de El și L-ar părăsi - Domnul nu-i va părăsi. El privește deja dincolo de cruce și îi mângâie cu faptul că va merge înaintea lor în Galileea și că acolo Îl vor revedea. În aceasta vedem o trimitere la ultima parte a versetului din [Zaharia 13.7](#): „Îmi voi

întoarce mâna asupra celor mici (sau, neînsemnați)”. Acesta este Domnul nostru în grija Sa nesfârșită pentru ai Săi!

Versetele 29-31 îl aduc în fața noastră pe Petru și anunțul renegării sale. Se remarcă patru puncte din comportamentul său, în care el - dar și ceilalți ucenici (vezi versetul 31b) - a dat greș și care pot deveni un pericol și pentru noi:

1. *Petru nu a crezut cuvintele Domnului și L-a contrazis* - Domnul spusese că toți ucenicii se vor poticni de El, dar Petru spune: „totuși eu nu”.
2. *Petru s-a evaluat greșit pe sine însuși* - avea o inimă plină de dragoste pentru Domnul și avea intenții sincere, dar dragostea lui nu era însoțită de tărie și prudență ([2 Timotei 1.7](#)).
3. *Petru s-a considerat drept în comparație cu ceilalți* - în comparația sa, Petru s-a plasat pe sine deasupra celorlalți ucenici. El credea că stă în picioare și a avut experiența dureroasă a căderii ([1 Corinteni 10.12](#)).
4. *Petru nu a acceptat avertismentul Domnului* - cuvintele foarte precise ale Domnului din versetul 30 ar fi trebuit să-l facă să fie precaut și atent. Dar ele au dus la contrariul în el. El nu a făcut decât să-și afirme devotamentul cu mai multă pasiune și aroganță.

Dacă lăsăm aceste puncte să lucreze asupra noastră, ne dăm seama rapid că nu ni se cuvine să-l judecăm pe Petru, deoarece ne recunoaștem în imaginea lui. Cât de des cădem și apoi constatăm că unul sau altul sau chiar mai multe dintre punctele menționate a fost cauza căderii. De aceea vrem să ne lăsăm avertizați de aceste versete și să ținem minte că numai în părtășie cu El și prin harul Său putem fi feriți de eșec și de poticnire.

Din desfășurarea ulterioară a istorisii și din relatările din celelalte Evanghelii, știm că încrederea de sine a lui Petru a fost complet distrusă de căderea sa. Ne bucurăm când vedem că Petru a fost eliberat definitiv de aceasta prin restaurarea personală și publică de către Domnul. Căci cum altfel ar fi putut el să le spună bărbaților din Israel în [Faptele apostolilor 3.14](#): „Dar voi L-ați tăgăduit pe Cel Sfânt și Drept”?

Ghetsimani

Marcu 14.32-42: Și ei au venit într-un loc al cărui nume este Ghetsimani; și le-a spus ucenicilor Săi: „Ședeți aici, până Mă voi ruga”. Și i-a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan. Și a început să Se întristeze și să Se tulbure adânc. Și le-a spus: „Sufletul Meu este foarte întristat, până la moarte; rămâneți aici și vegheați”. Și, mergând puțin mai înainte, a căzut la pământ; și Se ruga ca, dacă este posibil, să treacă de la El ceasul acela. Și spunea: „Ava, Tată, la Tine toate sunt posibile; depărtează paharul acesta de la Mine; dar nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie”. Și a venit și i-a găsit dormind și i-a spus lui Petru: „Simone, dormi? N-ai fost în stare un singur ceas să veghezi? Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită. Duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea, fără putere”. Și, mergând din nou, S-a rugat, spunând același cuvânt. Și, întorcându-Se, i-a găsit din nou dormind, pentru că ochii le erau îngreuiati; și nu știau ce să-I răspundă. Și a venit a treia oară și le-a zis: „Dormiți de acum și odihniți-vă. Destul; a venit ceasul; iată, Fiul Omului este dat în mâinile păcătoșilor. Ridicați-vă, să mergem; iată, s-a apropiat cel care Mă vinde”.

Deasupra evenimentelor din Ghetsimani stau cuvintele deosebite din [Exodul 3.5](#): „Scoate-ți sandalele din picioare, pentru că locul pe care stai este pământ sfânt”. Îl vedem pe Domnul

simțind anticipat suferințele care aveau să vină imediat peste El, provocându-I cea mai mare suferință sufletească. Satan, care se depărtase de El pentru o vreme, după ispitele din pustiu (Luca 4.13), acum se întoarce din nou (Ioan 14.30,31) pentru a-L încerca din nou pe Domnul până la extrem.

În ciuda întregii neînțelegeri a ucenicilor cu privire la calea și suferințele Sale, Domnul îi ia totuși mai departe cu Sine în Ghetsimani, lângă Muntele Măslinilor. Acolo îi alege pe Petru, Iacov și Ioan, pentru a le împărtăși suferințele Sale. Tot ei sunt cei care L-au însoțit pe munte în Luca 9, când a discutat cu Moise și Ilie despre ieșirea Sa, pe care urma să o împlinească la Ierusalim (Luca 9.31). Dar în ambele evenimente a devenit evidentă slăbiciunea lor umană: au adormit.

Ei sunt martori la faptul cum Domnul devine „întristat și tulburat adânc” și aud de la El că sufletul Lui este întristat până la moarte. Acestea sunt versete emoționante, care ne permit să aruncăm o privire în suflet, în cele mai lăuntrice sentimente ale Domnului. Alături de trădarea lui Iuda, de negarea lui Petru, de respingerea de către poporul Său, evenimentele din cele trei ore de întuneric de pe cruce au stat în fața Domnului într-un mod cu totul special. Acolo, El, Cel fără de păcat, urma să fie făcut păcat și abandonat și judecat de un Dumnezeu sfânt și drept. Acolo avea să meargă în moarte. Întreaga greutate a lucrării de ispășire, care stătea înaintea Lui, Îi împovăra sentimentele aici și Îi provoca cea mai adâncă suferință.

Dar Domnul a trecut cu desăvârșire prin acest ceas de ispită și S-a îndreptat în rugăciune și implorare sinceră spre Cel „care putea să-L scape din moarte” (Evrei 5.7). În comuniune cu Dumnezeul Său - căci aici, spre deosebire de cele trei ore de pe cruce, Domnul era încă în comuniune cu El - El a trăit tot ceea ce avea să întâlnească. Însă prin aceasta nu a devenit mai ușor pentru El ceea ce urma să aibă loc. Dimpotrivă, în prezența lui Dumnezeu El a simțit și mai puternic ceea ce urma să vină.

Așa citim apoi în versetul 35: „mergând puțin mai înainte, a căzut la pământ; și Se ruga ca, dacă este posibil, să treacă de la El ceasul acela”. Se pare că aceste cuvinte, descrise în vorbire indirectă, sunt un rezumat al rugăciunii Sale, în timp ce apoi găsim cuvintele directe ale rugăciunii sale în versetul 36.

Trei propoziții scurte, dar bogate în conținut, ne sunt relatate despre rugăciunea Domnului. Aceste afirmații îl arată pe Domnul ca Fiu, dar și ca Om și Slujitor:

1. „Ava, Tată, la Tine toate sunt posibile” - aici Domnul vorbește ca *Fiu al lui Dumnezeu*, care se află în relație intimă cu Tatăl Său, adresându-Se Lui referindu-Se la atotputernicia Sa.
2. „Depărtează paharul acesta de la Mine!” – aici Îl vedem pe Domnul ca *Om desăvârșit și adevărat*. În această calitate, El a fost în comuniune neîngrădită cu Dumnezeul Său de-a lungul întregii Sale vieți și cunoștea dragostea și sfințenia lui Dumnezeu în toată dimensiunea lor. El detestase păcatul și cunoștea mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului. Paharul care se afla acum în fața Lui era plin cu acea mânie a lui Dumnezeu. Cum putea El să dorească să bea acest pahar, să fie făcut păcat și părăsit de Dumnezeu?
3. „Dar nu ceea ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu!” - aceste cuvinte Îl arată pe Domnul, în caracterul acestei Evanghelii, ca fiind *Slujitorul desăvârșit*, care S-a supus voii lui Dumnezeu. În ciuda tuturor greutăților, pe care le conținea pentru El paharul din mâna

Tatălui, El știa totuși că nu exista o altă cale de a împlini lucrarea pe care Tatăl I-o dăduse. El a trebuit să bea acest pahar al mâniei lui Dumnezeu. În ascultare desăvârșită, El a fost dispus să facă tot ceea ce era necesar pentru a duce la îndeplinire lucrarea și pentru a-L glorifica pe Tatăl. El „venise ca să slujească” - și asta până în moartea Sa!

Nu putem explica și înțelege aceste cuvinte în profunzimea lor. Tocmai în aceste versete se confirmă [Matei 11.27](#): „Nimeni nu-L cunoaște pe Fiul, în afară de Tatăl”.

De trei ori în total, Domnul a adus durerea sufletului Său înaintea Tatălui Său, fiind într-o luptă grea, zbuciumată. Acest lucru ne dă o idee despre cât de dificilă și teribilă a fost pentru El simțirea anticipată a suferinței viitoare.

Este impresionant să vedem cu ce calm vine Domnul înaintea ucenicilor după fiecare rugăciune. Deși El Însuși Se afla într-o suferință atât de mare, El încă Se îngrijește de ei în dragoste. Îi găsește adormiți, deși, ca Om adevărat, El tânjea atât de mult după compasiunea lor, după mila lor. El Se adresează lui Simon, care înainte se lăudase atât de mult, în numele celorlalți. În această situație de slăbiciune, El îl numește pe vechiul său nume - așa cum făcuse mai înainte în avertismentul din [Luca 22.31](#). Acest lucru ar fi trebuit să-l facă pe Simon Petru să se trezească complet. Dar, la fel ca toți ceilalți, el nu se rugase, ci adormise.

Făcea parte din suferința Domnului faptul că El era singur chiar și în această suferință. El „așteptase compătimire, dar degeaba, și mângâietori”, și „n-a găsit niciunul” ([Psalmul 69.20](#)). Iar în [Psalmul 102.6,7](#) Îl auzim cum se plânge: „Am ajuns ca un pelican din pustiu, sunt ca o cucuvea din dărâmături. Veghez și sunt ca o pasăre singuratică pe un acoperiș”.

Dar, deși a așteptat în zadar compasiune din partea ucenicilor, El nu-i muștră mai departe, ci, în ciuda tuturor slăbiciunilor lor, recunoaște totuși dragostea lor pentru El, spunând: „Duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea, fără putere” - o experiență pe care și noi, cu regret, o avem adesea.

În aceasta Îl vedem din nou pe Domnul nostru, care chiar și într-o astfel de situație nu Se gândește la Sine, ci la ucenicii Săi și îi cheamă încă o dată să vegheze și să se roage pentru a nu fi ispitiți. Numai în acest fel și cu conștientizarea propriei noastre slăbiciuni putem rămâne la adăpost de ispite. Odată ce ispita a venit, de multe ori nu avem timp să ne rugăm.

Diavolul nu vrea să ne ispitească doar să păcătuim, ci și să *dormim*, ca și ucenicii de aici. Ambele duc la faptul că devenim inutili și insensibili la nevoile Domnului și ale semenilor noștri. Iată de ce și noi avem atâta nevoie de avertismentul repetat al Domnului de a „veghea”.

Când Domnul Se întoarce pentru a treia oară și îi găsește pe ucenici dormind, El spune: „Dormiți de acum și odihniți-vă. Destul”. Acum, momentul oportun de a veghea a trecut. Acum venise „ceasul în care Fiul Omului va fi dat în mâinile păcătoșilor”.

Care era acel ceas? Era ceasul poporului, pe care El îl iubea, dar care acum Îl respingea cu totul. Era ceasul „puterii întunericului”, ceasul în care satan a venit la El cu puterea morții în mână ([Luca 22.53](#)). Și a fost, de asemenea, ceasul în care a fost trădat de Iuda și în care Dumnezeu L-a dat în mâna vrăjmașilor Săi.

Fiul Omului urma acum să fie dat în mâinile păcătoșilor. Ce contrast se află în aceste cuvinte! În [Daniel 7.13,14](#) aflăm câte ceva despre cine este Fiul Omului și ce putere și glorie vor fi

asociate cu acest titlu în viitor. El, acest Fiu desăvârșit de curat, sfânt și fără păcat, S-a lăsat să fie dat în mâinile păcătoșilor, S-a lăsat atins și luat în captivitate de ei!

Și cine a fost primul dintre acești păcătoși, care a venit să-L predea pe Domnul? A fost „Iuda, unul din cei doisprezece” (versetul 43), care a condus mulțimea pentru a-L lua în captivitate ([Luca 22.47](#)).

În versetul 42 devine clar încă o dată ce durere trebuie să fi fost pentru Domnul, că Iuda a fost cel care L-a predat. El nu vorbește despre întreaga mulțime care a venit să-L ia în captivitate, ci doar despre Iuda, care a venit să-L predea. Duhul Sfânt ne vorbește despre această predare și în [1 Corinteni 11.23](#). Și noi ar trebui să știm cât de mult L-a durut pe Domnul de acțiunile lui Iuda.

Iuda a acționat în mod intenționat și și-a dus la îndeplinire planul. Dar Domnul, care dorea să ducă la îndeplinire planul de mântuire al lui Dumnezeu, a acționat la fel de intenționat. Îl auzim spunând: „Ridicați-vă, să mergem”. Acum, că Domnul luase paharul din mâna Tatălui, El avea un singur scop, acela de a împlini complet voia lui Dumnezeu și de a realiza lucrarea Sa. S-a dus să Se predea în mâinile păcătoșilor.

Trădarea și arestarea Domnului

Marcu 14.43-52: Și îndată, pe când vorbea El încă, vine Iuda, unul din cei doisprezece, și cu el o mare mulțime cu săbii și cu ciomege, de la preoții de seamă și de la cărturari și de la bătrâni. Iar cel care L-a vândut le dăduse un semn, spunând: „Pe care-L voi săruta, Acela este; apucați-L și duceți-L sub pază”. Și, venind, apropiindu-se îndată de El, a spus: „Rabi!”; și L-a sărutat mult. Și au pus mâinile pe El și L-au apucat. Iar unul din cei care stăteau pe lângă El, scoțându-și sabia, l-a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea. Și Isus, răspunzând, le-a spus: „Ați ieșit ca împotriva unui tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți? În fiecare zi eram cu voi în templu, învățându-vă, și nu M-ați prins. Dar aceasta este ca să se împlinescă Scripturile”. Și toți L-au părăsit și au fugit. Și un tânăr Îl urma, cu o învelitoare de in aruncată pe trupul gol; și ei l-au apucat; dar el, lăsând învelitoarea de in în urmă, a fugit gol.

În timp ce Domnul încă vorbește cu ucenicii Săi, se apropie mulțimea înarmată, condusă de Iuda. Acum venise momentul ca Iuda să-și pună în aplicare planul său ticălos. El se gândise cum să-L predea pe Domnul și aranjase dinainte cu mulțimea un semn, prin care să le arate pe Domnul. Ce batjocură a fost în sărutul și în cuvintele lui Iuda. Domnul, care descoperise dragostea lui Dumnezeu păcătoșilor, este acum trădat cu ipocrizie de cel care Îl însoțise timp de trei ani în cea mai strânsă părtașie, printr-un sărut, semnul dragostei! În acest act este dezvăluită stricăciunea totală a inimii omului. Sufletul sensibil al Domnului a fost lovit primind acest sărut din partea lui Iuda. Dar și această durere făcea parte din planul lui Dumnezeu pentru Fiul Său.

Asemenea Domnului, și împăratul David a fost trădat o dată de unul dintre cei mai apropiați oameni de încredere ai săi. În [2 Samuel 15-17](#) vedem cum Absalom s-a răzvrătit împotriva tatălui său și a uzurpat împărăția. David a fugit cu unii care îi erau credincioși și a trebuit să asiste la modul în care consilierul său de încredere Ahitofel s-a îndepărtat de el, l-a trădat și l-a susținut pe Absalom. El i-a dat lui Absalom sfaturi despre cum să-i facă rău lui David, dar, spre deosebire de Iuda, Dumnezeu a împiedicat acest plan. În această paralelă, este demn de remarcat

și faptul că Ahitofel, ca și Iuda, s-a spânzurat, când și-a dat seama că planul său nu a fost dus la îndeplinire ([2 Samuel 17.23](#)).

Dar trădarea lui Iuda nu este tot ceea ce I se întâmplă Domnului în această scenă. El trebuie să fie martor la faptul că Petru (chiar dacă numele său nu este menționat aici) acționează în zel carnal și lovește cu sabia. Cu siguranță, Petru a acționat motivat de dragoste, dar aceasta nu a fost însoțită de discernământ și înțelegere. El nu și-a dat seama că prin acțiunile sale se opunea complet căii și voinței Domnului, care, în calitate de Slujitor desăvârșit al lui Dumnezeu, dorea să meargă pe calea suferinței până la capăt.

Ne putem întreba de ce Petru a acționat aici atât de contrar voinței Domnului. Nu cumva un răspuns se află în faptul că a luptat fără să se fi rugat mai întâi? A luptat acolo unde nu trebuia să lupte și a dormit acolo unde ar fi trebuit să vegheze.

Comportamentul său este plin de învățăminte pentru noi. Și noi putem acționa corect și cu discernământ doar dacă suntem veghetori și dacă am fost în dependență în rugăciune în prealabil. De exemplu, putem dori să ne slujim frații și surorile cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu, „sabia Duhului”, din motive bune, dar acțiunile noastre nu sunt făcute în dependență de Domnul și nu au discernământ. Când acționăm în acest fel, se întâmplă cu ușurință să „tăiem o ureche”. Atunci ne întrebăm de ce nu găsim în semenul nostru disponibilitatea de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul nu a acționat niciodată în acest mod. El nu a folosit niciodată „sabia Duhului” pentru a ucide sau pentru a tăia o ureche. El a țintit întotdeauna la inima oamenilor, pentru a câștiga și a vindeca inimi. Și din aceasta vrem să învățăm de la El în aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cuvintele Domnului din versetele 48 și 49 dezvăluie ceva din durerea Sa și simțămintele Sale în fața mulțimii care venise să-L prindă. Cuvintele Lui ar fi trebuit să-i lovească. Oare nu fusese El Cel care umblase printre ei făcând bine și vindecând? Nu Îi aduseseră ei bolnavii și slăbănogii lor? Nu Îl încurajaseră și nu Îi ascultaseră zilnic cuvintele în Templu? Și acum veneau noaptea să-L prindă ca pe un infractor, cu săbii (armele soldaților) și cu bâte (armele oamenilor de rând)?

Dar cât de semnificativ este adaosul de la sfârșitul versetului 49: „Dar aceasta este ca să se împlinescă Scripturile” - astfel Domnul a văzut această mulțime doar ca pe un instrument, pentru a duce la îndeplinire marele plan al lui Dumnezeu scris în Scripturi. Se împlinesc cuvintele din [Psalmul 76.10](#): „Pentru că mânia omului Te va lăuda”.

În cele din urmă, citim că toți Îl părăsesc și fug. Grozăviile ceasului omenesc și „puterea întunericului” au exercitat o asemenea putere asupra celor ai Săi, încât toți au fugit. Acum El este singur în mâinile vrăjmașilor Săi, pe un drum pe care nimeni nu-L putea însoți.

Un tânăr încearcă încă să meargă după Domnul, dar trebuie să experimenteze cum încercarea sa de a-L urma cu propriile forțe nu face decât să-i aducă o rușine cu atât mai mare. El era acoperit cu o învelitoare de in, pe care o lasă în urmă și fuge, atunci când încearcă să îl apuce. Oare nu acționăm noi adesea în mod similar? Adesea renunțăm la înalta noastră mărturisire (pânza fină de in), atunci când este timpul să „arătăm de partea cui suntem”. Vrem - ca și tânărul de aici - să-L urmăm pe Domnul, dar nu cu orice preț. Ne este teamă că ni s-ar putea întâmpla ca Domnului.

De aceea vrem Să-L rugăm pe Domnul să ne ajute să nu ne lepădăm de El atât de repede în circumstanțe mult mai ușoare.

Interogatoriul înaintea marelui preot Caiafa

Marcu 14.53-65: Și L-au dus pe Isus la marele preot; și s-au adunat la el toți preoții de seamă și bătrânii și cărturarii. Și Petru, de departe, L-a urmat până înăuntru, în curtea marelui preot; și ședea cu slujitorii și se încălzea la foc. Și preoții de seamă și tot sinedriul căutau mărturie împotriva lui Isus, ca să-L omoare, și nu găseau. Pentru că mulți mărturiseau fals împotriva Lui și mărturiile lor nu se potriveau. Și unii s-au ridicat și au mărturisit fals împotriva Lui, spunând: „Noi L-am auzit spunând: «Eu voi dărâma templul acesta, care este făcut de mâini, și în trei zile voi zidi altul, care nu este făcut de mâini»”. Și nici așa nu se potrivea mărturia lor. Și marele preot, ridicându-se în mijloc, L-a întrebat pe Isus, spunând: „Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?” Dar El tăcea și nu răspundea nimic. Marele preot L-a întrebat din nou și I-a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Celui Binecuvântat?” Și Isus a spus: „Eu sunt. Și-L veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii și venind cu norii cerului”. Și marele preot, sfâșiindu-și hainele, a zis: „Ce nevoie mai avem de martori? Ați auzit hula. Ce gândiți?” Și ei toți L-au condamnat ca fiind vinovat de moarte. Și unii au început să-L scuipe și să-I acopere fața și să-L bată cu pumnii și să-I spună: „Profețește!” Iar slujitorii Îl loveau cu palmele.

Acum, Marcu începe descrierea interogatoriilor Domnului Isus. Niciunul dintre evangheliști nu relatează toate interogatoriile pe care le-a îndurat Domnul. Cu toate acestea, dacă comparăm evangheliile, constatăm că Domnul a fost interogat în total *de șase ori*: de trei ori de către iudei și de trei ori de către judecători din partea națiunilor. Se poate distinge următoarea ordine cronologică:

Interogatoriile înaintea iudeilor

1. *Interogatoriul înaintea lui Ana*, socrul marelui preot Caiafa ([Ioan 18.13-24](#))
2. *Interogatoriul înaintea lui Caiafa* ([Matei 26.57-68](#); [Marcu 14.53-65](#))
3. *Interogatoriul înaintea sinedriului* ([Matei 27.1](#); [Luca 22.66-71](#); [Marcu 15.1](#))

Interogatoriile înaintea judecătorilor dintre națiuni

1. *Primul interogatoriu înaintea lui Pilat* ([Matei 27.2,11-14](#); [Marcu 15.1-5](#); [Luca 23.1-5](#); [Luca 23.1-5](#); [Ioan 18.28-38](#))
2. *Interogatoriul înaintea lui Irod* ([Luca 23.6-12](#))
3. *Al doilea interogatoriu înaintea lui Pilat* ([Matei 27.15-26](#); [Marcu 15.6-15](#); [Luca 23.13-25](#); [Ioan 18.39-19.16](#))

Marcu începe cu descrierea celui de-al doilea interogatoriu, interogatoriul înaintea marelui preot Caiafa. Acolo se adunaseră toți preoții de seamă, bătrânii și cărturarii. Se pare că acest interogatoriu - care a avut loc noaptea - a avut un caracter mai degrabă neoficial. A fost menit să servească drept mijloc de a încheia rapid procesul în fața sinedriului (instanța oficială supremă a iudeilor în materie religioasă), care se întrunea de obicei dimineața devreme ([Ieremia 21.12](#)).

Liderii religioși și partidele sunt uniți pentru a-L da pe Domnul la moarte. Moartea Lui este o chestiune hotărâtă pentru ei. Totuși, pentru aceasta este nevoie de un motiv de acuzare. Deoarece nu sunt acuzații întemeiate, ei caută martori falși, pentru a putea formula o acuzație. Acolo unde în mod normal se căuta și se vorbea de dreptate, aici se caută martori mincinoși

împotriva Lui. [Eclesiastul 3.16](#) descrie acest lucru astfel: „În locul pentru judecată, acolo era răutate; și în locul pentru dreptate, acolo era răutate”. Dar planul iudeilor nu funcționează. În loc să se găsească mărturia dorită împotriva Domnului Isus, există dezordine și confuzie, deoarece nu se găsește nicio mărturie coerentă.

Apoi se găsesc totuși martori, care răstălmăcesc cuvintele Domnului Isus ([Ioan 2.19](#)). Prin cuvintele lor, ei arată clar cine se află în spatele lor - satan însuși, tatăl minciunii. Așa cum diavolul a denaturat cuvintele din [Psalmul 91.11,12](#), atunci când L-a ispitit pe Domnul în pustie, tot așa și ei adaugă și denaturează cuvintele Domnului ([Psalmul 56.5](#)). Domnul nu spusese că El va dărâma Templul, ci că ei o vor face. Nu vorbise nici despre un Templu „făcut de mâini”, nici despre unul „nefăcut de mâini”.

După ce Marcu subliniază încă o dată, în versetul 59, că toate mărturiile erau în dezacord, îl vedem pe marele preot însuși vorbind. El încearcă să obțină o declarație, o mărturisire din partea Domnului, dar versetul 61 relatează că Domnul a tăcut și nu i-a răspuns marelui preot. Acest lucru atrage atenția asupra Aceluia al cărui comportament este în contrast total cu răutatea oamenilor. Cât de mult întuneric se opune luminii strălucitoare. Cât de mult a pus satan stăpânire pe inimile oamenilor și i-a sedus la ură religioasă - cea mai feroce formă de ură. Și totuși, în această atmosferă de ură și dușmănie, Îl vedem pe Domnul într-un calm și o demnitate care ne face să-L admirăm.

Ei nu pot găsi nimic pentru a-L omorî, pentru că El este Omul desăvârșit. Viața Lui a fost curată și fără vină până la capăt, așa cum este exemplificat în floarea făinii din jertfa de mâncare din Vechiul Testament și arătat în Noul Testament în [2 Corinteni 5.21](#), [1 Petru 2.22](#) și [1 Ioan 3.5](#).

El nu răspunde nimic la această întrebare a marelui preot. El este ca un „mut, care nu-și deschide gura” ([Psalmul 38.13](#); [Isaia 53.7](#)). Abia când este vorba de adevărul despre Persoana Sa și Caiafa Îl întreabă dacă este „Hristosul, Fiul Celui Binecuvântat”, punându-L sub jurământ, așa cum este consemnat în [Matei 26.63](#), El Își rupe tăcerea și mărturisește adevărul. El este „Eu sunt” din [Exodul 3.14](#). Acesta trebuie să fi fost un triumf pentru marele preot. În sfârșit, el ajunge la concluzia dorită. Nazarineanul disprețuit (versetul 67) Se pune pe picior de egalitate cu Dumnezeu. Caiafa și iudeii nu așteptau decât această „blasfemie” în ochii lor.

La această mărturisire, Domnul adaugă cuvintele semnificative: „Și-L veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii și venind cu norii cerului”. Acum, El era printre ei ca Om și S-a lăsat condamnat, maltrat și ucis de ei, dar îi anunță cu cuvinte serioase, că într-o zi Îl vor vedea venind pentru judecată ca Fiu al Omului. Cuvinte care fac să strălucească gloria Sa divină într-o situație de umilință totală. Ce trebuie să fi simțit inima lui Dumnezeu, când Domnul a rostit această mărturie.

În indignare prefăcută, Caiafa își rupe haina de pe el, făcând astfel ceva, pentru care el însuși merita pedeapsa cu moartea. Căci, potrivit Legii, ruperea hainelor - mai ales pentru preoți - era strict interzisă ([Leviticul 10.6](#); [21.10](#)). El se adresează mulțimii și profită de atmosfera încinsă pentru a-i determina pe toți să pronunțe sentința de moarte (versetul 55) a Domnului, care fusese deja stabilită dinainte. Dar, în mod semnificativ, cuvintele Domnului și nu eforturile oamenilor sunt cele care aduc mișcarea în proces și duc la condamnarea Lui - Dumnezeu are totul în mâna Sa.

Acum toată ura izbucnește din inimile oamenilor, versetul 65, asemenea unui baraj distrus. Fără nici un sentiment de reținere, ei Îl maltratează pe Domnul legat în cel mai teribil mod, astfel

încât se împlinește [Isaia 52.14](#). Domnul lasă cu răbdare toate acestea să vină asupra Lui, fără să spună un cuvânt. Dar [Psalmul 69.20,21](#) ne oferă o privire în inima Sa și ne arată cum El a adus această suferință înaintea Dumnezeului Său.

Tăgăduirea lui Petru

Marcu 14.66-72: Și Petru fiind jos, în curte, a venit una dintre servitoarele marelui preot; și, văzându-l pe Petru încălzindu-se, s-a uitat la el și i-a spus: „Și tu erai cu Nazarineanul Isus”. Dar el a tăgăduit, spunând: „Nu știu, nici nu înțeleg ce spui”. Și a ieșit în pridvor; și a cântat cocoșul. Și servitoarea, văzându-l, a început să spună din nou celor care stăteau acolo: „Acesta este dintre ei”. Și el a tăgăduit din nou. Și, puțin după aceea, cei care stăteau acolo i-au spus din nou lui Petru: „Cu adevărat ești dintre ei, pentru că și tu ești galileean”. Dar el a început să se blesteme și să se jure: „Nu-L cunosc pe Omul acesta despre care vorbiți”. Și a doua oară a cântat cocoșul. Și Petru și-a amintit cuvântul pe care i l-a spus Isus: „Mai înainte de a cânta cocoșul de două ori, Mă vei tăgădui de trei ori”; și, gândindu-se la aceasta, plângea.

Aceste versete continuă relatarea despre Petru, care Îl urmărise pe Domnul de departe în curtea marelui preot. Marcu descrie tăgăduirea cu lux de amănunte. Acest lucru ne arată că este foarte important și pentru noi. Vedem de ce este capabil un adevărat ucenic și ce poate ieși din firea veche, dacă nu suntem veghetori și nu ne considerăm morți față de păcat (compară cu [Romani 6.11](#)). Istoria anterioară a arătat că Petru se îndepărtase interior de Domnul de ceva timp. Câteva cauze ale acestui fapt erau:

- a) desconsiderarea cuvântului Domnului (versetele 27-31);
- b) încrederea în propria lui putere (versetele 27-31);
- c) neglijarea rugăciunii (versetele 37-40);
- d) lipsa de veghere (versetele 37-40).

La aceste versete sunt adăugate încă două cauze:

- e) locuirea în locul nepotrivit, părtășia cu lumea (versetele 54,66);
- f) frica de om (versetele 68-71).

Toate acestea duc la acest comportament al lui Petru, care este în mare contrast cu comportamentul Domnului. Și este relatat cu atâtea detalii pentru avertizarea noastră, deoarece și noi suntem în pericol de a da greș într-un punct sau altul. Experiențele rușinoase, pe care a trebuit să le facă Petru, le vom face și noi atunci:

- *Petru nu mai are puterea de a se împotrivi ispitei*, care îl întâmpină aici în persoana unei servitoare. O simplă întrebare îl aruncă de pe drumul cel bun și îl conduce la această cădere adâncă. Lucru pe care îl experimentăm și noi atunci când ne îndepărtăm în interior de Domnul și încercăm doar în exterior să-L urmăm.
- *Petru nu mai are puterea de a se despărți de părtășia cu lumea la focul de cărbune*. Deși primește mai multe avertismente chiar și în acest loc, el nu părăsește această companie atât de ostilă Domnului. Dumnezeu face în așa fel încât să nu i se pună toate întrebările deodată ([Luca 22.59](#)), să nu fie copleșit de ele, ci să aibă timp să plece. De asemenea, cocoșul cântă o dată deja după prima întrebare a slujitoarei; un avertisment clar, întrucât Domnul îi spusese: „Înainte de a cânta de două ori cocoșul, Mă vei tăgădui de trei ori” (versetele 30,72). Dar Petru nu acordă atenție acestui fapt. În schimb, el se lasă purtat de întrebări și acuzații la cuvinte și fapte care, de altfel, caracterizează doar lumea. La

fel se întâmplă și cu noi atunci când rămânem într-un loc greșit în voința proprie. Devenim orbi la avertismente, ne lăsăm repede atrași tot mai adânc în rău și ne pierdem orice putere de a ne separa de el. Părtășia cu lumea ne răpește puterea de a ne separa și de a trăi o viață care să fie plăcută lui Dumnezeu.

- *De asemenea, Petru nu mai are puterea de a da mărturie despre Domnul.* Cuvintele, care îi sunt adresate - și care nu fac decât să devină de fiecare dată mai severe - i-ar fi dat ocazia să-L mărturisească pe Domnul și să dea mărturie despre El. Dar, cum nu a fost însărcinat de Domnul să fie în acel loc, se teme și se lasă purtat în aceste tăgăduiri teribile. Este altceva atunci când în dependență de Domnul căutăm oameni necredincioși pentru a le mărturisi, decât atunci când mergem în aceste locuri pentru propriile noastre interese. Fără însărcinarea Domnului, vom eșua rușinos. Iar în ceea ce privește frica de om, știm cu toții prea bine cât de mult ne împiedică aceasta să mărturisim despre Domnul nostru și să mărturisim că suntem de partea Lui. Tocmai în această privință ne dăm seama că nu ne putem plasa în niciun caz deasupra lui Petru. Căci de câte ori ne rușinăm de Domnul și ne lepădăm de El în împrejurări care sunt mult mai puțin periculoase pentru noi decât cele de aici pentru Petru.

După cea de-a treia tăgăduire, cocoșul cântă pentru a doua oară. Atunci Petru își amintește de cuvintele pe care i le spusese Domnul. Ceea ce auzise cu urechile sale cu ceva timp înainte îi ajunge acum la inimă. Cât de mult am fi și noi cruțați, dacă ce auzim am pune direct în inima noastră și am pune în practică. Gândul la cuvintele Domnului și privirea Lui ([Luca 22.61](#)) îl conduc pe Petru la remușcări amare și, în cele din urmă, la o pocăință sinceră. Această pocăință duce apoi la o restabilire completă, după cum putem vedea din relatările ulterioare din celelalte Evanghelii. Această restaurare a fost atât de completă, încât el a putut să-i acuze pe „bărbații lui Israel” că L-au renegat pe Domnul, în [Faptele apostolilor 3.13,14](#).

Chiar dacă Petru a fost complet restabilit și, cunoscându-se pe sine însuși, a fost capabil să fie un instrument binecuvântat în mâna Domnului, nu vrem să uităm cât a suferit Domnul, pentru că Petru a mers pe această cale, deși îl avertizase de mai multe ori. Așa Îl întristăm și noi pe Domnul, atunci când mergem pe căile noastre proprii și greșite, când ne rușinăm de El și Îl tăgăduim; noi, pe care El i-a răscumpărat cu un preț așa de mare!